

Maria Rodés revisa l'evolució que ha tingut la seva idea de l'amor amb el pas dels anys a 'Fuimos los dos', un disc que va néixer com un 'joc' en el confinament

Totes les ruptures

Guillem Vidal
BARCELONA

El confinament va atrapar Maria Rodés en un pis de 40m² a Madrid, ciutat on la cantant de Vilassar de Mar viu des del 2017. "Havia d'inventar-me alguna cosa per no tornar-me boja i, així com hi ha qui es va posar a fer gimnàstica o ganxet, jo vaig imposar-me fer cada dia una cançó", recorda.

El *joc* va durar setze dies i el resultat és un disc, *Fuimos los dos* (Elefant Records), en què Rodés, amb un historial discogràfic que suma ja vuit referències, connecta el procés de ruptura que vivia en aquell moment amb altres trencaments viscuts en el passat. "Vaig acabar parlant de l'evolució de la meua idea de l'amor al llarg dels anys", afirma. "I de com ens relacionem en funció de les experiències que hem tingut en el passat. Al principi del disc hi ha cançons molt naif i directes que tenen a veure amb cartes que escrivia



Maria Rodés actuarà avui a Barcelona amb el seu projecte amb La Estrella de David ■ ERIKA PRUFERT

quan tenia quinze anys. Les vaig recuperar, perquè me'n guardava sempre una còpia, i hi llegia frases com ara: «T'estimo com no he estimat mai ningú!» Pensava: «Que fort que digués coses així tan conuençuda amb aquella edat!» Amb el pas dels

anys i les experiències acumulades, en canvi, deixem de dir les coses tal com les sentim. És com quan ets petit i fas una baixada a tota merda en bicicleta. A mesura que et vas fument hòsties, procures ficar-te casc i genolleres i entens que, si aquella bai-

xada no la fas de manera tan salvatge, potser d'hòsties te'n fumaràs unes quantes menys."

Rodés, que a *Lilith* (2020) s'inspirava en el món de les bruixes i a *Eclíptica* (2018), en el de l'astronomia, no té, però, la sensació d'haver com-

partit a *Fuimos los dos* gaire intimitats. "L'any 2015 vaig publicar un llibre de somnis en què sí que ho feia, però en aquest disc, tot i ser menys metafòric que els anteriors, no crec que m'hagi exposat tant en un sentit emocional. Al capdavant, què són,

les ruptures, sinó un tema universal?" Admet, això sí, que aquesta és una col·lecció de cançons "tristes", però que contraresta amb el bell art de riure's d'un mateix (com fa, per exemple, quan confessa, en el tema que clou el disc, no haver pensat mai que acabaria "com Madame Bovary, però a Madrid") i una instrumentació fresca i vibrant amb la qual posa de manifest la seva creixent fixació per la cançons llatinoamericanes. "Hi ha una connexió, però de veritat que no sé d'on ve", assegura. "M'agraden, això sí, els boleros, la música brasilera, l'andina... hi trobo cançons amb temàtiques molt sentides".

Amb afany de no veure's arrossegada per la dinàmica de "disc-gira-disc-gira", Rodés actuarà avui al Paral·lel 62 de Barcelona. No hi presentarà, però, el material més nou de trinka, sinó el que nodria, l'any passat, el disc en clau de *country* que va fer amb David Rodríguez, de La Estrella de David. ■

Críticateatre

Imma Merino

La joia, amb tot, de viure

Moriu-vos

Director: Joan Arqué
Teatre de Salt, 10 de novembre

Al davant del Teatre de Salt, on poc després s'estrenaria el muntatge *Moriu-vos*, es va instal·lar dijous una exposició de fotografies d'Oriol Casanovas Puigjané amb bells textos d'ell mateix que expliquen històries dels retratats: la dona que, ingressada feia poc en una residència, va patir el confinament per la pandèmia en una solitud extrema; l'home que, amb problemes cardiovasculars, es va sentir atrapat dins d'un pàrquing; la dona que ca-

da dia, al matí, passa un temps feliçment en una platja; la parella que, després d'una vida difícil, se sent lliure cada cop que empren un viatge en autocaravana; la pròpia mare del fotògraf, que, havent-ho recordat tot, va perdre la memòria.

Al vestíbul del teatre, una altra instal·lació, en aquest cas de Marta Garcia Cardellach, convidava a mirar per uns forats les imatges de persones grans nues mentre, a través d'uns auriculars, podíem sentir-ne la veus, que expliquen com el desig del plaer i d'estimar es manté viu en el seu cos. És la ma-

nera d'abordar un tema per part del col·lectiu Cultura i Conflicte", que en el seu primer projecte, anomenat *Encara hi ha algú al bosc*, va fer-nos present el dolor de les dones violades a la guerra dels Balcanes a través d'un documental, una instal·lació fotogràfica i un extraordinari muntatge teatral. Va ser també la manera d'entrar en un espectacle que, amb direcció de Joan Arqué i dramaturgia d'Anna Maria Ricart, denuncia el maltractament social a les persones grans, sotmeses com la resta a una barreja de control i d'entreteniment idiota, però que tam-



Una escena de 'Moriu-vos' ■ MARTA GARCIA CARDELLACH

bé les mostra amb els seus desigs, records, fantasies i rebel·lions. Les raons de la denúncia són tan inqüestionables que potser per això el discurs es fa evident. I potser també per això els moments de més plenitud arriben amb la pètica de la memòria i de la imaginació (que passa molt pel personatge encarnat per Imma Colomer, amb tant de teatre damunt seu) i per la joia de viure representada per la dansa, a la qual Sol Picó fa una aportació fonamental amb la seva presència i la direcció coreogràfica. I així *Moriu-vos* és converteix en un *Viviu!*